

## Az ál Máté.

### MÁSODIK RÉSZ.

#### 25. fejezet.

Nemsokára így szólt az angyal Józsefnek:

— Menj vissza Júda földére, mert akik a gyermek életére törtek, meghaltak.

#### 26. fejezet.

Lőn, hogy mikor Jézus Egyiptomból visszatért és Galileában élt, mikor életének negyedik évébe lépett, egy szombati napon pajtásaival a Jordán partján játszadozott. Jézus sárból hat tócsát készített s valamennyin keresztül árkot vont, amelyeken át a folyóból a maga területére a tóba folyatta és ismét visszavezette a vizet. Akkor a gyermekek egyike, valami ördögfajzat, irigységből elzárta a viz csatornáját, amelyen át az a tócsába folyt és elrontotta amit Jézus csinált. Akkor Jézus azt mondta neki:

— Jaj neked, te halálfia, ördögfia! Te elrontod azt, amit én csináltam?

És tüstént meghalt, aki ezt cselekedte. Akkor a meghaltnak a szülei szemrehányó hangon panaszkodtak Máriára és Józsefre, mondván:

— A ti fiatok megátkozta a mienket és az meghalt.

Mikor ezt József és Mária meghallotta, a gyermek szüleinek szemrehányása és a zsidók csoportosulása miatt tüstént Jézushoz ment. József azonban titkon ezt mondta Máriának:

— Én nem merek neki szólani, te azonban leckéztess meg őt és mondd meg neki: „Miért hívod ki ellenünk a nép gyűlöletét és miért hordozzuk mi az emberek gyűlöletének terhét?”

Mikor aztán az anyja hozzáment, azt kérdezte tőle:

— Uram, mit cselekedett az a gyermek, hogy meg kellett halnia?

Méltán halt meg, felelte ő, mert elrontotta azt, amit én csináltam:

— Ne így, Uram, — kérlelte őt az anyja, — mert mind ránk támadnak.

Ő pedig nem akarván anyját megszorítani, jobb lábával megérintette a halott tomporát és így szólt hozzá:

— Kelj fel te civódás fia, mert nem vagy méltó, hogy bemenj az én Atyám nyugodalmába, mivelhogy elrontottad azt, amit én alkottam.

Akkor a halott felkelt és elment, Jézus pedig a csatornán át a maga területére a tócsába vezette a vizet.

## 27. fejezet.

És lőn ezek után, hogy Jézus mindenek szemeláttárasat vett a tócsákból, amelyeket csinált és 12 verebet formált belőle. Éppen szombat volt, amikor ezt tette és igen sok gyermek volt vele. Mikor egy zsidó meglátta, hogy mit csinált, így szólt Józsefhez:

— Nem látod-e József, hogy a te fiad, Jézus, szombatnapon olyat tesz, amit nem volna neki szabad tennie? Mert ime 12 verebet formált.

Ennek hallatára József így korholta őt:

— Miért csinálsz szombatnapon olyat, amit nem szabad cselekednünk?

Jézus pedig József szavaira kezeivel tapsolt és így szólt verebeihez:

— Repüljetek!

Rendelkezése szavára azok repülni kezdtek. Akkor mindnyájuk jelenlétében, szemeláttára és fülehallatára így szólt a madarakhoz:

— Menjetek és repüljetek világgá és éljetek!

Mikor a jelenlévők a jeleket látták, valamennyien nagy ámulattal teltek el. Némelyek dicsérték és csodálták őt, mások pedig kisebbítették. Ismét mások elmentek a papi fejedelmekhez és a farizeusok vezetőihez és besúgták nekik, hogy Jézus, Józsefnek a fia, Izrael egész népének szemeláttára milyen

hatalmas jeleket és csodákat tett. S ezt elhírelték Izráel 12 törzsében.

### 28. fejezet.

Azután megint Annásnak, a templom főpapjának a fia, aki Józseffel együtt ment oda, botot tartván a kezében, mindenki szemeláttára nagy indulattal áttörte a tócsákat, amelyeket Jézus sajátkezüleg csinált, és kiengedte belőlük a vizet, amely bennük a folyóból összegyülemlett. Majd meg a víz csatornáját is, amelyen át a víz beömlött, elzárta, végül pedig feldúlta. Mikor ezt Jézus meglátta, így szólt a tavait elrongáló fiúhoz:

— Óh te visszavonásnak gonosz magzata, te halálfia, ördög műhelye, legyen a te magodnak gyümölcse virágtalan, a te gyökered életnedv nélkül való, ágaid szárazak maradjanak, nem hozván gyümölcsöt!

És mindenek szemeláttára tüstént megszáradt az a fiú és meghalt.

### 29. fejezet.

Akkor József megrettent és Jézust kézen fogva hazament vele, valamint az anyja is. Akkor hátulról egy fiú, aki civa-kodó természetű volt, futvást Jézus vállára kapaszkodott, hogy vele játszék vagy hogy esetleg megboszantsa. Jézus pedig így szólt hozzá:

— Ne fordulj vissza épen arról az útról, amelyen mégy!

És az tüstént összeesett és meghalt. A megholtak szülei pedig, akik látták, mi történt, felkiáltottak mondván:

— Miféle szerzet ez a gyermek? Nyilvánvaló, hogy minden szava valóság és gyakran mielőtt még kimondaná, már is teljeseedik.

Akkor a megholt gyermek szülei Józsefhez mentek és ezt mondták neki:

— Vidd el innét ezt a Jézust, mert ő nem lakozhatik velünk egy községben. Vagy pedig tanítsd meg legalább, hogy áldjon és ne átkozzon.

Akkor József Jézushoz ment és figyelmeztette őt mondván:

— Miért is csinálsz ilyeneket, hiszen már sokan nehez-

telnek reád, s miattad már ellenünk is gyűlölettel viseltetnek és az emberek ellenszenvét kell túrnunk temiattad!

Jézus pedig így felelt Józsefnek:

— Egyetlen gyermek se lehet bölcs, ha csak az ő atyja nem nevei őt korának tudományában, atyjának átka sem árt másnak, csak aki rosszat cselekszik.

Akkor összegyülekeztek Jézus ellen s bevádolták őt Józsefnél. Ennek láttára József nagyon megijedt, félve Izrael népének erőszakosságától és izgatottságától. Abban a percben aztán megragadja Jézus azt a gyermeket a fülénél fogva s mindenki láttára felemelte őt a földről. És látták, hogy Jézus úgy beszélget vele, mint apa szokott a fiával. S visszatért bele a lélek és feléledt. Ezen mindnyájan csodálkoztak.

### 30. fejezet.

Egy Zakiás nevű zsidó tanftó pedig, mikor meghallotta, hogy Jézus ilyeneket mond, és látta, hogy fölülmulhatatlan az erénynek tudományában, ellenszenvre lobbant és féktelenül, balgaton és könnyelműen kifakadt József ellen, mondván:

— Hát te nem akarod felvezetni a fiadat, hogy az emberi tudományokban és tisztességben neveltessék?! De úgy látom, te és Mária is azt akarjátok, hogy a ti fiatok inkább másban lelje kedvét, mint a nép véneinek hagyományaiban. Pedig úgy illett volna, hogy többre becsüljétek Izrael gyülekezetének véneit és hogy közte és a gyermekek közt is kölcsönös szeretet fejlődjék ki s velük együtt a zsidó ismeretekben neveltessék.

— Hát ki volna az, — veté ellen József — aki ezt a gyermeket képes volna féken tartani és tanítani? Ha te képes vagy rá, mi egyáltalán nem akadályozzuk, hogy tőled tanulja meg azt, amit mindenki tanul.

Mikor Jézus meghallotta, amit Zakiás mondott, így felelt neki:

— Te törvénytudó, amit te az imént mondottál és mindazt, amit felsoroltál, azoknak kell megtartaniok, akik az emberi tudnivalókban taníttatnak. Én azonban kívül állok a ti körötökön, mert nekem nincsen testszerinti atyám. Te, aki a törvényt olvasod és benne otthonos vagy, a törvény keretében maradsz,

de én a törvény előtt voltam. Minthogy pedig azt hiszed, hogy nincs hozzád fogható a tudományban, majd én foglak téged tanítani, — mivelhogy senki más nem tud egyebeket tanítani, csak a mikről te szóltál. Az azonban tud, aki arra hivatott. Én pedig, ha majd a földről felmagasztaltatom, eltörlöm a ti nemzetségfátoknak minden hazugságát. Te azt se tudod, hogy mikor születted, én tudom csak egyedül, hogy ti mikor születtetek és mennyi időre terjed életetek e földön.

Akkor, akik e kijelentésszerű igéket hallották, mind elámultak és felkiáltottak:

— Óh, óh, óh, micsoda nagy csoda és milyen bámulatos szentség! Soha nem hallottuk még ennek a mását. Soha más ilyet nem beszélt; sem a próféták, sem a farizeusok, sem az írástudók se nem mondtak, se nem hallottak még ilyet soha! Mi tudjuk, ki ez s alig öt éves, honnét beszél hát ezeket?

A farizeusok pedig feleltek:

— Sohasem hallottunk mi ilyen beszédeket más gyermektől ebben a korában!

Jézus pedig felelvén mondá nekik:

— Azon csodálkoztok, hogy egy gyermek ilyeneket beszél? Miért nem hiszitek hát akkor nekem azokat, amiket nektek mondtam? Mert azt mondtam, hogy tudom, mikor születtetek, mindnyájan csodálkoztatok. Pedig nagyobbakat is mondok még, úgy hogy még jobban csodálkozni fogtok. Ábrahámot, akit atyátoknak neveztek, én láttam és beszéltem vele s ő is látott engem:

Ennek hallatára elnémultak és senki nem mert közülök bármit is felelni. Jézus pedig így szólt hozzájuk:

— Köztetek éltem a gyermekekkel együtt, de nem ismertetek fel engemet. Mint bölcsekhez szóllottam hozzátok, de nem értettetek meg engemet, mert kisebbek vagytok mint én és kicsinyhitűek!

### 31. fejezet.

Zakiás törvénytudó mester akkor ismét így szólt Józsefhez és Máriához:

— Adjátok ide nekem ezt a gyermeket, hadd vigyem el Lévi mesterhez, aki megtanítja majd az írásokra és neveli őt.

Akkor József és Mária Jézust az iskolába csalogatták, hogy az öreg Lévitől az írásokat megtanulja. Mikor pedig oda belépett, hallgatott. Lévi mester meg egy betűt nevezett meg Jézusnak és kezdve e legelső betűn az *á*-n, így szólt hozzá: „Felelj!” Jézus azonban hallgatott és mit se válaszolt. Lévi mester ezen feldühödve nádpálcát ragadott és fejbevágta őt. Jézus erre így szólt Lévi mesterhez:

— Ugyan miért ütsz engemet? Voltaképpen meg kell tudnod, hogy akit most versz, inkább taníthatja a verőt, mint az őt. Én ugyanis megtaníthatlak téged arra, amit te szoktál tanítani; — de ezek, akik tanítanak vagy tanítást hallgatnak, mind vakok, mint a zengő érc és a pengő cimbalom, akikben nincs érzék annak megértésére, amit azok igazában mondani akarnak. Minden betű, az *á*-tól a *t*-ig, — mondá tovább Zakiásnak, — a tagozottságáról különböztethető meg. Mondd meg tehát előbb te, hogy mi a *t* és én is megmondom majd neked, hogy mi az *a*. Képmutatók — mondá ekkor nekik Jézus, — aki nem ismeri az *a*-t, hogyan tudna az *t*-t mondani? Mondjátok meg előbb, hogy mi az *a* és amikor *b*-t mondotok, hinni fogok nektek.

Ekkor Jézus az egyes betűk nevét kezdte kérdegetni, mondván:

— Mondja meg a törvénytudó, mi az első betű, vagy miért van neki oly sok szöglete: emelkedőleg, kiélezve, középre futva, átvezetve, előretolva, kinyújtva, elterülve, körbebutva.

Mikor ezt Lévi meghallotta, elámult a betűk megnevezésének eme nagy szétagolásán. Aztán mindenek hallatára kiabálni kezdett, mondván:

— Ugyan miért kell ennek a földön élnie? Arra volna méltó, hogy magas keresztre feszítsék, mert képes a tüzet kioltani és más kinzó eszközöket kinevetni. Én azonban abban a nézetben vagyok, hogy ez már a teremtés előtt volt és az özönviz előtt született. Ugyan micsoda anya hordozta őt? Vagy miféle anya hozta világra és micsoda emlékek táplálták? Menekülök tőle, mert nem vagyok képes szavát elviselni. Mert eláll a szívem az ilyen beszédek hallatára! Sőt azt hiszem, hogy senki fia se képes a szavát követni, hacsak Isten nincs vele! Most szerencsétlenségemre magam is kiszolgáltattam neki magamat nevetségre! Mert a mikor azt hittem, hogy

tanítványt kaptam, mesteremre akadtam, nem ismervén őt. Mit szóljak? Nem vagyok képes e fiúnak szavait állani, már e községből is elmenekülök, mert nem vagyok képes ezeket megérteni. Engem, öreg embert, gyermek győzött le, mert azoknak, a mikor ő mond, se kezdetét se végét nem lelem. Nehéz dolog ugyanis az embernek magától a nyitjára akadni. Bizonytal mondok nektek, nem hazudok, hogy az én szememben e fiú viselkedése, beszéde, törekvéseinek célzata az emberekével semmiben sem közös. Nem tudom tehát, hogy varázsló-e ez avagy isten, vagy talán éppen az Isten angyala szól benne? Honnét való, honnét jött, mi lesz belőle? Én nem tudom.

Akkor Jézus vidám arccal megmosolyogva őt, az Izrael összes fiainak jelenlétében és hallatára isteni fenséggel mondá:

— A magtalanok teremjenek, a vakok lássanak, a sánták járjanak ép lábbal, a szegények bővölködjének javakban, éledjenek fel a halottak és visszajutva ép állapotába, kiki térjen vissza és maradjon meg abban, a ki az életnek és az örökké tartó édességnek gyökere!

Mikor a gyermek Jézus ezeket elmondotta, tüstént ép állapotba jutottak mindazok, akiket gyengeség és betegség nyomorgatott. És többé nem mert hozzá szólani senki, se őt hallgatni.

### 32. fejezet.

Ezután József és Mária Jézussal együtt Názáret városába ment s ő szüleivel együtt ottan élt. Mialatt ott volt, egy szombaton, amikor Jézus a gyermekekkel egy háznak a tetején játszadozott, megtörtént, hogy a többi gyermek közül egy a tetőről a földre esett és meghalt. A halott szülei nem látván az esetet, Józsefre és Máriára támadtak, mondván:

— A ti fiatok a mienket a sirba küldte és az meghalt.

Jézus pedig hallgatott és mit se felelt nekik. József és Mária azonban sietve Jézushoz ment és az anyja kérlelte őt mondván:

— Uram, mondd meg nekem, te küldted-e őt a sirba?

S tüstént a földre szállt Jézus a tetőről és nevérl Zenonak szólította azt a gyermeket. Az pedig megszólalt:

— Uram!

Mondá neki Jézus:

— Én löktelek-e le téged a tetőről a földre?

Az pedig felelé:

— Nem, Uram.

És csodálkoztak a meghalt gyermek szülei és a történt csuda miatt tisztelettel illették Jézust. József és Mária pedig onnét Jézussal együtt Jerikóba ment.

### 33. fejezet.

Hat éves volt Jézus, amikor őt anyja korsóval küldte a forráshoz, hogy a gyermekekkel együtt vizet merítsen. S lőn, hogy amikor kimerítette a vizet, a gyermekek valamelyike meglökte őt és a korsó összetört. Akkor Jézus kiterítette a köpönyegét, amelyet viselt s annyi vizet öntött bele, amennyi a korsóban volt s elvitte az anyjának. Mikor az ezt látta, csodálkozott, gondolkozott is rajta magában és mindezeket emlékezetében tartotta.

### 34. fejezet.

Egy napon meg a mezőre ment és anyja csűréből egy kevés gabonát vett ki és maga vetette el. S kikelt, felnőtt és nagyon megsokasodott az. Végtére pedig ő maga aratta le és három kórus termést gyűjtött belőle össze, a fölöslegből pedig övéinek adott.

### 35. fejezet.

Van egy út, amely Jerikóból megy ki és a Jordán folyónak tart, ahol Izrael fiai átjártak. Azt mondják, hogy ezen a helyen volt a szövetség ládája. Jézus nyolc éves volt akkor és kiment Jerikóból és a Jordán folyóhoz ment. Közel a Jordán partjához volt egy barlang az út mellett, ahol egy nőstény oroszlán a kölykeit szoptatta. És senki sem mehetett el biztonságban azon az úton. Mikor Jézus Jerikóból kifelé ment, észrevéven, hogy a barlangban az oroszlán a kölykeit szoptatja, mindenek láttára belépett abba. Mikor az oroszlánok Jézust megpillantották, eléje futottak és imádták őt. Jézus



pedig leült az odúban s az oroszlánok kölykei a lábai körül futkostak hancúrozva és játszadozva vele. Az öreg oroszlánok meg lehajtott fővel távol állva imádták őt, kölykeik pedig előtte hancúroztak. Akkor a távolban álló nép, amely Jézust nem látta, így szólt:

— Ha ez, vagy a szülei valami súlyos bűnt el nem követtek volna, nem ment volna önként oroszlánok közé.

Mikor ezt a nép magában elgondolta és szomorkodásnak adta át magát, ime Jézus a nép szemeláttára kiment a barlangból és az oroszlánok előtte mentek, míg azok kölykei a lábai előtt játszadoztak. Jézus szülei pedig lecsüggesztett fővel távol állottak és figyeltek. Hasonlókép a nép is az oroszlánok miatt messze állott, mert senki se mert azokkal érintkezni. Akkor Jézus így szólt a néphez:

— Mennyivel jobbak nálatoknál az állatok, amelyek ismerik és dicsőítik az ő urukat, míg ti emberek, akik az Isten képére és hasonlatosságára vagytok alkotva, mibe se veszitek. A vadállatok ismernek engemet és megszelidülnek, az emberek ellenben látnak engemet és mégsem ismernek.

### 36. fejezet.

Ezután Jézus mindenké szemeláttára az oroszlánokkal együtt átment a Jordánon és a Jordán vize szétvált jobb és bal felé. Akkor, hogy mindenki hallja, így szólt az oroszlánoknak:

— Menjetek el békességgel és senkit se bántsatok, se ember ne ártson tinektek, amíg vissza nem tértek oda, ahonnan kijöttetek.

Azok pedig nem hanggal, hanem a testükkal köszönvén neki, a helyükre mentek. Jézus pedig visszatért az anyjához.

### 37. fejezet.

Miután József ács volt és a fából jármon és ekén, szóval a föld forgatására és művelésére alkalmas eszközökön kívül mást nem készített, legfőlebb faágyat csinált. Egyszer egy fiatalember hat ágyat rendelt meg nála. József megparancsolta a fiának, hogy a fát a küldött mérték szerint vas fűrészsel

vágja el. Ez azonban nem tartotta meg a neki megszabott mértéket, hanem egyik fát rövidebbre vágta, mint a másikat. József pedig törte a fejét, hogy mit is csináljon most. Mikor Jézus meglátta őt így elmélyedve gondolkozni, akinek a dolga vigasztalan volt, vigasztaló szóval ezt mondotta neki:

— Jer, rakjuk össze a fák vastag végeit egyenként és igazítsuk össze a végeiket, illesszük őket össze egymással és húzzuk magunkhoz, mert így egyenlőkké tehetjük őket.

Akkor József engedett a felhívásnak, mert tudta, hogy Jézus mindazt megteheti, amit akar. És József a fák vastag végeit összerakta, egymással a falhoz illesztve egyenlővé tette, Jézus pedig a fák másik végét tartotta és magához húzta a rövidebb fát és a hosszabb fával egyenlővé tette. Akkor mondá Józsefnek:

— Most dolgozzál és tedd, amivel megbíztak.

És József elvégezte, amivel megbízták.

### 38. fejezet.

Másodizben történt, hogy Józsefet és Máriát megkérte a nép, hogy Jézust az iskolában írásra taníttassák. Nem akarván ezt megtagadni, de meg a vének hagyománya szerint is elvezették őt a tanítóhoz, hogy az a világi ismeretekre tanítsa meg őt. Akkor a tanító parancsolólag kezdte őt tanítani mondván:

— Mondd az *a*-t.

Jézus azonban azt mondta neki:

— Mondd meg előbb te nekem, hogy mi a *b*, akkor majd én is megmondom neked, hogy mi az *a*.

Erre a tanító megharagudott és megütötte Jézust, de alig ütötte meg őt, holtan rogyott össze. Akkor Jézus hazament az anyjához. József pedig félve hívta magához Máriát és mondá neki:

— Bizonyosan tudod, mily halálosan szomorú az én lelkem e gyermek miatt! Mert könnyen megeshetik, hogy valaki gonoszságból megüti ezt a gyermeket és meghal.

Mária pedig felelvén mondá:

— Istennek embere, ne hidd, hogy ez megtörténhetik. Sőt azt hidd, hogy aki őt emberek közé küldte megszületni

az őt mindenki gonoszságától megőrzi, és az ő neve számára tartja meg a rossztól.

### 39. fejezet.

Harmadszor is kérték a zsidók Máriát és Józsefet, hogy az ő kedvükért kiképzés végett más tanítóhoz vigyék. József és Mária pedig félve a néptől meg az előljárok hatalmaskodásától és a papok szemétől, ismét felvezették őt az iskolába, pedig tudták, hogy nem taníthatja ember azt, aki egyedül magából Istenből meríti a tökéletes tudást. Mikor aztán Jézus az iskolába lépett, a szentlélek indítására kivette a törvényt magyarázó tanító kezéből a könyvet és az egész nép láttára és hallatára olvasni kezdte, nem csak azt, ami a könyvben írva volt, hanem az élő Isten lelkéből beszélt, úgy, amint az élő forrásból pezsegve bugyog fel a víz, de a forrás azért mindig telt marad. Ily módon nagy erővel tanította a népet az élő Isten nagyságos dolgaira úgy, hogy maga a tanító is a földre borult és imádta őt. A népnek pedig, amely ott ült és hallotta, mikor ezeket beszélte, a szive ámulatba esett. Mikor ezt József meghallotta, futva ment Jézushoz, félve, hátha ez a tanító is meghal. Ezt látva mondá neki a tanító:

— Te nem tanítványt, hanem mestert adtál nekem! Ki viselhetné el az ő szavait?

Akkor telt be, amit a zoltáríró mondott: Istennak folyója vízzel telt meg. Elkészítette azok eledelét, mivelhogy ez az előkészülete.

### 40. fejezet.

Ezután József elköltözött onnét Máriával és Jézussal, hogy az emberek velük szemben tanúsított ellenségeskedése miatt a tenger melléki Kapernaumba menjenek. Mikor Jézus Kapernaumban lakott, abban a városban élt egy József nevű ember, aki nagyon gazdag volt. De betegsége következtében meghalt és holtan feküdt az ágyon. Mikor azonban Jézus a haláleset miatt a városban támadt gyászt, sirást és jajongást látta, azt mondta Józsefnek:

— Miért nem állottál a te kegyelmed jóvoltával ez ember mellé, aki a te nevedet viselte?

— Mi az én hatalmam avagy képességem, viszonzá József, hogy ezt jótevással támogathassa?

— Fogd a te kendődet, amely a fejedben van, felelé Jézus, és jőjj, tedd azt a halott arcára és mondjad neki: „Gyógyítson meg téged a Krisztus! És tüstént meggyógyul és felkél ágyáról az a halott.“

Ennek hallatára József tüstént elment, hogy Jézus parancsát teljesítse, s belépett a halott hajlékába s azt a kendőt, amelyet a fején hordott, a halott arcára borította, aki az ágyában feküdt és mondá: „Gyógyítson meg tégedet Jézus!“ És nyomban felkelt a halott az ágyról és azt tudakolta, ki az a Jézus?

#### 41. fejezet.

Betlehem városából Kapernaum városába költöztek, és József a maga házában lakott Máriával s Jézus is velük. Egy napon József magához hívta elsőszülött fiát, akit Jakabnak hívtak, és a zöldséges kertbe küldte őt, hogy szedjen zöldséget főzelékre. Jézus pedig követte testvérét Jakabot a kertbe, de ezt József és Mária nem tudta. Mig Jakab a zöldséget gyűjtötte, azalatt egy lyukból egy vipera mászott ki és megmarta Jakab kezét s az a fájdalomtól nagyon kezdett kiáltozni. És már bágyadó hangon kezdte keseregni: „Jaj, jaj, a legveszedelmesebb vipera marta meg a kezemet!“ Jézus pedig oldalt állva, a kesergő szavakra Jakabhoz futott és megfogta a kezét és semmi egyebet nem tett, csak ráfűjt a kézre és lehűtötte azt. S Jakab tüstént meggyógyult, a kigyó pedig meghalt. József és Mária pedig nem tudta mi történt, de Jakab kiabálására és Jézus rendelkezésének hallatára a kertbe futottak s mire odaértek, a kigyó halott volt, Jakab pedig egészséges.

#### 42. fejezet.

Mikor József gyermekeivel, Jakabbal, Józseffel, Júdával és Simeonnal, meg a két leányával együtt asztalhoz telepedett, odament Jézus is az ő anyjával Máriával, meg annak a

nővérével Máriával, Kleofás leányával, akit az Úr Isten atyjának Kleofásnak és anyjának, Annának ajándékozott azért, hogy Máriát, az Úr Jézus anyját elveszítették. Ezt is Máriához hasonlóan Máriának hívták a szülők vigasztalására. Mikor ezek megérkeztek, Jézus megszentelte és megáldotta őket és maga kezdett előbb enni és inni. Mert közülök senki se mert addig sem enni sem inni, sem az asztalhoz telepedni vagy kenyeret szelni, amíg ezt ő, miután megáldotta őket, meg nem cselekedte. S ha netalán távol volt, megvárták, míg ezt megcselekszi. S valahányszor ő étkezéshez akart letelepedni, József és Mária s az ő testvérei is, a József fiai, letelepedtek. Ezek, bárha testvérek voltak, miután látták, hogy mily ragyogó életet folytat előttük, tisztelték őt. És valahányszor Jézus aludt, akár napközben, akár éjszaka, az Istennek világossága ragyogott fölötte. Kinek dicsérete legyen mindenektől és dicsősége mindörökké. Ámen.

*Raffay Sándor.*